

ผล

การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อ ทักษะกีฬาตะกร้อของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

สลักจิตร คณะฤทธิ์^{1*} พงษ์วรินทร์ เตังยี่² สรวิต ชะตา³
ปิยวัฒน์ สุขอนันต์⁴ จาตุรงค์ ตุลสุข⁵ บุญญาวิทย์ เข้มงาม⁶

รับบทความ: 13 ตุลาคม 2568 แก้ไขบทความ: 14 พฤศจิกายน 2568 ตอรับบทความ: 25 พฤศจิกายน 2568

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะกีฬาตะกร้อของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ (2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบปกติที่มีต่อทักษะกีฬาตะกร้อ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 30 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 15 คน และกลุ่มควบคุม 15 คน เครื่องมือในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบทดสอบทักษะกีฬาตะกร้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วยสถิติบรรยาย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติอนุมาน ได้แก่ สถิติทดสอบที

ผลการศึกษาพบว่า ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนหลังการทดลองเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ มีทักษะกีฬาตะกร้อดีกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะกีฬาตะกร้อหลังการทดลอง ดีกว่าก่อนการทดลอง 2) หลังการทดลองเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีทักษะกีฬาตะกร้อสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะกีฬาตะกร้อหลังการทดลองของกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนดีกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต รายวิชาตะกร้อ

¹⁻⁶ หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

* อีเมล: salakjit.kan@pcru.ac.th

The Effects of Peer-Assisted Learning on Sepak Takraw Skills of Students in the Physical Education Program at Phetchabun Rajabhat University

salakjit Kanalit^{1*}
Phongwarin Tengyee²
Sorawit Chada³
Piyawat Sookanan⁴
Jatirong Toonsuk⁵
Bunyawee Khamngam⁶

Abstract

This research aimed to study (1) the effects of peer-assisted learning in physical education on sepak takraw skills of physical education students at Phetchabun Rajabhat University; (2) to compare learning achievement between peer-assisted learning and conventional learning in physical education on sepak takraw skills before and after the intervention. The sample consisted of 30 first-year physical education students at Phetchabun Rajabhat University. They were selected by purposive sampling and divided into an experimental group of 15 students and a control group of 15 students. The instruments for collecting data were peer-assisted learning lesson plans in physical education and a sepak takraw skills test. Data were analyzed using descriptive statistics including mean and standard deviation, and inferential statistics including t-test.

The research results were found as follows: 1) After the 8-week intervention, the experimental group receiving peer-assisted learning in physical education demonstrated significantly higher sepak takraw skills than before the intervention at the .05 level of significance, with post-test mean scores being higher than pre-test scores. 2) After the 8-week intervention, the experimental group receiving peer-assisted learning in physical education demonstrated significantly higher sepak takraw skills than the control group receiving conventional learning in physical education at the .05 level of significance, with the experimental group's post-test mean scores being higher than the control group's scores.

Keywords: Peer-Assisted Physical Education Learning; Bachelor of Education Program; Takraw Course.

¹⁻⁶ Bachelor of Education Program in Physical Education, Faculty of Education, Phetchabun Rajabhat University

* Email: salakjit.kan@pcru.ac.th

บทนำ

กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญของกีฬาตะกร้อ ซึ่งเป็นกิจกรรมทางด้านพลศึกษา โดยได้รวมกีฬานี้ไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนในระดับต่าง ๆ รวมถึงระดับสถาบันอุดมศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 การจัดการศึกษาสังคมไทยในอนาคต จากผลการปฏิรูปการศึกษา ส่งผลให้การศึกษาค้นคว้าไปสู่กลไกที่มุ่งพัฒนาคนและสังคม โดยการสร้างและพัฒนาเด็กให้มีความพร้อมทั้งด้านสติปัญญา อารมณ์ และศีลธรรม พร้อมกับพัฒนาเยาวชนให้สามารถเข้าสู่ตลาดแรงงานด้วยคุณภาพ นอกจากนี้ยังส่งเสริมให้ผู้รู้ ปรมาจารย์ และผู้สูงอายุที่มีประสบการณ์ นำความรู้มาถ่ายทอดและจัดการความรู้ในระดับชุมชน รวมถึงการเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของครอบครัว ชุมชน และสถาบันการศึกษา ให้เป็นกลไกในการพัฒนาการศึกษาที่สอดคล้องกับหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาพลศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ที่ได้มีการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาพลศึกษา รวมถึงมีรายวิชาตะกร้ออยู่ในกลุ่มวิชาเอก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2543) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึงการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันจากสอนเป็นรายบุคคลมาเป็นมาพัฒนาการเรียนเป็นกลุ่ม เนื้อหาการสอนเป็นเนื้อหาเดียวกัน ให้นักเรียนได้เรียนรู้ร่วมกัน เมื่อพบปัญหาในกลุ่มครูผู้สอนจะให้ความเป็นอิสระแก่นักเรียนในฝึกกระบวนการวิเคราะห์เสนอแนะแนวทางแก้ปัญหาและการหาความรู้จากเพื่อนในกลุ่ม การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มย่อยหรือคอยช่วยเหลือกันระหว่างเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในบทเรียนมากขึ้น การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนจะสามารถพัฒนาทักษะกีฬาตะกร้อของนักศึกษามากยิ่งขึ้นสอดคล้องกับงานวิจัยของฉัตร จันทน์ประดิษฐ์ (2565) ได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้แนวทาง OPLE ของ SHEAR ร่วมกับแนวคิดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะฮอกกี้นักเรียนมัธยมศึกษา ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีคะแนนปฏิบัติที่สูงขึ้นและการมีผลต่อทักษะของกีฬาฮอกกี้นักเรียนให้ดีขึ้น การจัดการเรียนการสอนแบบ “เพื่อนช่วยเพื่อน” (Peer-To-Peer) มีแนวความคิดที่เชื่อว่าเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ใช้วิธีการสังเกตพฤติกรรมหรืออากัปกริยา มาประยุกต์ใช้ โดยอาศัยจดจำพฤติกรรม ปฏิกริยาต่าง ๆ ความน่าเชื่อถือของตัวแบบ แล้วนำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับตนเอง โดยเป็นการเรียนที่มุ่งเน้นช่วยเหลือผู้เรียนผ่านการสอน การดูแล พุดคุย ของกลุ่มเก่งกับกลุ่มอ่อนซึ่งอาจจะอยู่ในช่วงวัยเดียวกันหรือวัยที่มากกว่าก็ได้ ซึ่งการสอนอาจจะเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม โดยมีครูผู้สอนกำกับดูแล ให้คำปรึกษาและเอื้ออำนวย และยังมีความเชื่อว่า การสอนวิธีนี้ สามารถช่วยให้ผู้เรียนที่เรียนรู้ช้าเรียนรู้ได้เร็วและเข้าใจง่ายขึ้น จากการสื่อสารถ่ายทอดเนื้อหาของวัยใกล้เคียงกันจากแนวคิดทัศนคติเกี่ยวกับกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ ซึ่งการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนนั้นจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี เนื่องจากได้เรียนรู้ร่วมกัน มีการช่วยเหลือกัน และกัน และเนื่องด้วยวัยที่ใกล้เคียงกันจึงทำให้ผู้เรียนมีความกล้าคิดกล้าถาม ส่งผลให้เกิดบรรยากาศที่ดีมีความสนุกสนานกับการเรียนรู้ และสอดคล้องกับศิวินันท์ อธิจันทร์รัตน์ (2564) ได้ศึกษาเรื่องผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบ เอส.ที.เอ.ดี.ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียน

มัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่าการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมีความสามารถด้านทักษะดีขึ้น

การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นการสอนที่มาจากแนวคิดที่เกี่ยวกับ การกระจายบทบาทในการสอนที่ใช้กลวิธีแบบเพื่อนช่วยสอนเป็นการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสลับการสอนกันเองตามบทบาท วิธีการสอนดังกล่าวมีรากฐานมาจากกีฬาตะกร้อเป็นส่วนหนึ่งของวิชาพลศึกษาและมีการแข่งขันกีฬาระดับชาติหรือในระดับนานาชาติได้มีการพัฒนามาตรฐานการแข่งขันขึ้นอย่างรวดเร็ว ทั้งในด้านการพัฒนาเทคนิคการฝึกซ้อม อุปกรณ์ที่ใช้ในการแข่งขันซึ่งเป็นผลมาจากการนำเอาวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้ในการฝึกซ้อมและการแข่งขันเพื่อเพิ่มขีดความสามารถของนักกีฬาให้มากขึ้นรวมทั้งใช้ในการทำนายความน่าจะเป็นของผลการแข่งขันได้ และความสามารถสูงสุดของนักกีฬาเป็นสิ่งที่ผู้ฝึกสอนและนักกีฬาทุกคนต้องการอยากให้เกิดขึ้นในขณะแข่งขันกีฬาตะกร้อใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายต้องอาศัยอวัยวะต่าง ๆ เสริมสร้างการทำงานเป็นทีมและสร้างความสามัคคีกระทรวงศึกษาธิการได้มองเห็นความสำคัญของกีฬาตะกร้อซึ่งเป็นกิจกรรมทางด้านพลศึกษากีฬานึ่ง จึงได้บรรจุกีฬาเซปักตะกร้อไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนในระดับต่าง ๆ รวมทั้งระดับสถาบันอุดมศึกษา การเรียนพลศึกษาผู้เรียนจะได้รับโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมทางกายและกีฬาทั้งประเภท บุคคลและทีมซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ผลตามศักยภาพด้านการเจริญเติบโตและ พัฒนาการทางกายเกิดการพัฒนาทักษะกลไกอย่างเต็มที่ได้เรียนรู้การฝึกตนเองระเบียบและ หลักการทางวิทยาศาสตร์ได้แข่งขันและทำงานร่วมกันเป็นทีมได้รับประสบการณ์โดยตรงจากการ ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองตามความถนัดและความสนใจ สอดคล้องกับ กฎหมายพุนพิน (2565) ได้กล่าวว่าในหลักสูตรปริญญาตรี ได้บรรจุกีฬาตะกร้อให้นักศึกษาได้มีโอกาสเรียนวิชาตะกร้อเพื่อการเรียนการสอนการออกกำลังกายสำหรับนักศึกษาพลศึกษา สุขศึกษานันทนาการและนักศึกษาที่สนใจได้เรียนซึ่งได้กำหนดจุดมุ่งหมายเพื่อการเรียนรู้ศึกษาประวัติความเป็นมา หลักการฝึกทักษะพื้นฐาน ตะกร้อวง ตะกร้อลอดห่วง เซปักตะกร้อ กติกาการเป็นผู้ตัดสินโดยเน้นประเภทเซปักตะกร้อและตะกร้อข้ามตาข่าย ตามจุดมุ่งหมายของรายวิชา

การจัดการเรียนการสอนพลศึกษาเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนในหลักสูตรเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถเพื่อเป็นบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถ และฝึกให้นักศึกษามีทักษะพื้นฐานที่ได้รับการฝึกทักษะพื้นฐานต่าง ๆตามขั้นตอนที่ถูกต้อง เพื่อสามารถนำทักษะและความรู้ไปใช้ในการถ่ายทอดให้กับผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง ในกระบวนการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผลที่มีความเป็นมาตรฐาน เพราะจะทำให้ผู้เรียนได้ทราบเกี่ยวกับพัฒนาการของตนเอง เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ ฝึกทักษะต่าง ๆ อย่างถูกต้อง สอดคล้องผู้สอนก็จะทราบถึงผลการสอนของตนว่ามีข้อบกพร่อง หรือต้องปรับปรุงการสอนให้ดียิ่งขึ้น

จากความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นการจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างและพัฒนาทักษะของนักศึกษาผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำเทคนิคในการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมาใช้เพื่อพัฒนานักศึกษาเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และมีการพัฒนาทักษะในด้านการจัดการเรียนการสอนรายวิชาตะกร้อเพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อกิจกรรมการจัดการเรียนรู้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะกีฬาตะกร้อของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบปกติที่มีต่อทักษะกีฬาตะกร้อ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

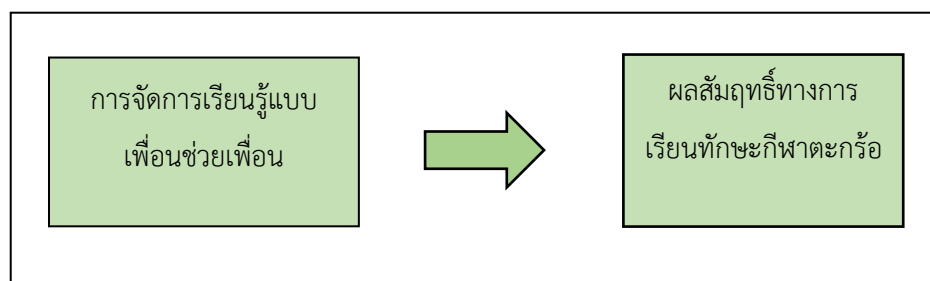
ทิสนา แคมมณี (2560) กล่าวว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ (Instructional Model) คือ การดำเนินการสอนตามแผนที่ได้รับการจัดระบบอย่างมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับทฤษฎี การเรียนรู้หรือรูปแบบการสอนที่นั้นควรมีการนั้นมีประสิทธิภาพสามารถช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายเฉพาะของและเป็นแบบแผนการดำเนินการสอนดังกล่าวจะประกอบด้วยทฤษฎี หลักการที่รูปแบบนั้นวางเป้าหมายและกระบวนการสอนที่จะนำผู้เรียนไปสู่จุดมุ่งหมายเฉพาะที่รูปแบบนั้นกำหนดซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นแบบอย่างในการดำเนินการจัดการเรียนรู้อื่น ๆ ที่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะเช่นเดียวกันได้สอดคล้องกับ (Joyce & Weil, 1986) ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนการสอนว่าเป็นแผน (Plan) หรือแบบ (Pattern) ซึ่งสามารถใช้เพื่อการจัดการเรียนการสอนแบบเผชิญหน้าในห้องเรียนหรือการสอนพิเศษเป็นกลุ่มย่อยหรือเพื่อจัดเตรียมสื่อการสอนรวมถึงหนังสือภาพยนตร์เทปบันทึกเสียงโปรแกรมคอมพิวเตอร์หรือหลักสูตรรายวิชาซึ่งรูปแบบการเรียนการสอนนั้นสามารถใช้เป็นแนวทางในการออกแบบการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ได้ซึ่งรูปแบบการสอนที่แท้จริงนั้นจะต้องเป็นสิ่งสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้รับความรู้แนวคิดทักษะต่าง ๆ ค่านิยมวิธีการคิดและวิธีการที่แสดงออกซึ่งความคิดของตนเองในการสอนนั้น ต้องสอนวิธีการที่จะเรียนในความเป็นจริงแล้วผลลัพธ์ระยะยาวที่สำคัญที่สุดของการสอนหรือการเพิ่มขึ้นของความสามารถในการเรียนทำให้เรียนรู้ได้ง่ายและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) กล่าวว่า การสอนพลศึกษาควรจะได้มีการสาธิตทักษะต่าง ๆ ในสภาพการณ์ที่เหมาะสมที่จะอำนวยความสะดวกให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น ศิลปะของการสาธิตทักษะคือการวิเคราะห์ทักษะนั้น ๆ เช่น การเตะบอล อะไรคือปัญหาในการเตะบอล การจับประสานมืออย่างไร การเหยียดแขนขาทั้งสองข้างควรต้องทำหน้าที่ยังไงลำตัว และจุดสัมผัสบอลควรเป็นอย่างไร ในการเคลื่อนไหวทุกอย่าง การวิเคราะห์ที่เหมาะสมถูกต้อง ควบคู่ไปกับการสาธิตเทคนิคและวิธีการต่าง ๆ จึงเป็นส่วนที่มีความสำคัญมากต่อการเรียนการสอนพลศึกษาสอดคล้องกับเลสเลย์และแมทซินสกี (Lasley&Matczynski,1997)กล่าวว่า การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาและกิจกรรมการเคลื่อนไหวที่ด้นั้น ผู้สอนควรใช้วิธีการเรียนการสอนที่หลากหลายโดยการเลือกรูปแบบการเรียนการสอนแต่ละครั้งให้เหมาะสมกับกีฬาหรือกิจกรรมการเคลื่อนไหวเพื่อช่วยให้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนตามความสามารถของตน ดังนั้นผู้สอนจึงไม่ควรใช้วิธีสอนวิธีใดวิธีหนึ่งเพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย

อริศรี เลิศกิตติสุขและดวงกมล ลิ้มโกมุต (2552) กล่าวว่า การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer assist) เป็นกระบวนการสอนหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่มในการคิด การวางแผน การปฏิบัติ และการประเมินผล ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ เพื่อค้นพบความรู้ความสามารถของตนเอง และมองเห็นตัวตนในอุดมคติ และการเห็นคุณค่าตนเอง ต่อความสำเร็จ ช่วยหล่อหลอมให้ผู้เรียนรัก และมีความพร้อมที่จะเรียนรู้ให้ มีความสุข เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง ในการเรียนรู้และปฏิบัติจริง เป็นต้น เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีบทบาท และมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม และส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี เกิดความกระตือรือร้นในการเรียน เกิดบรรยากาศในห้องเรียนที่เหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้ รวมทั้งยังเสริมสร้างการทำงานร่วมกัน การช่วยเหลือและแนะนำซึ่งกันและกัน และยังช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสาร และทักษะการเข้าสังคมที่ดี อีกทั้งยังเป็นการเปิดโอกาสสอดคล้องกับฉฐาธร จันทรประดิษฐ์ (2565) ได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้แนวทาง OPLE ของ SHEAR ร่วมกับแนวคิดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะฮอกกี้ของนักเรียนมัธยมศึกษาผลการวิจัยของนักเรียนมีค่าคะแนนปฏิบัติที่สูงขึ้นและการมีการส่งผลต่อทักษะของกีฬาฮอกกี้ดีขึ้น การจัดการเรียนการสอนแบบ“เพื่อนช่วยเพื่อน” (Peer-To-Peer) มีแนวความคิดที่เชื่อว่าเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ใช้วิธีการสังเกตพฤติกรรมหรืออากัปกริยา มาประยุกต์ใช้ โดยอาศัยจดจำพฤติกรรม ปฏิกริยาต่าง ๆ ความน่าเชื่อถือของตัวแบบ แล้วนำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับตนเอง โดยเป็นการเรียนที่มุ่งเน้นช่วยเหลือผู้เรียนผ่านการสอน การดูแล พุดคุย ของกลุ่มเก่งกับกลุ่มอ่อนที่อาจจะอยู่ในช่วงวัยเดียวกัน หรือวัยที่มากกว่าก็ได้ ซึ่งการสอนอาจจะเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม โดยมีครูผู้สอนกำกับดูแล ให้คำปรึกษาและเอื้ออำนวย และยังมีความเชื่อว่า การสอนวิธีนี้ สามารถช่วยให้ผู้เรียนที่เรียนรู้ช้าเรียนรู้ได้เร็วและเข้าใจง่ายขึ้น

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยนี้ เป็นการวิจัยเชิง กึ่งทดลองผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยตามแนวคิด/ทฤษฎีของเพื่อนช่วยเพื่อน โดยมีรายละเอียดดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลองเพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะกีฬาตะกร้อและเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะกีฬาตะกร้อกับวิธีการสอนแบบปกติของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการเกี่ยวกับกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังนี้

ประชากรและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2568 จำนวน 140 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชากีฬาตะกร้อ ปีการศึกษา 2568 แบ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย 30 คน กลุ่มทดลอง 15 คน กลุ่มควบคุม 15 คน ที่ได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีการจับฉลาก

การรวบรวมข้อมูล เครื่องมือและการวิเคราะห์ข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

1. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ทักษะกีฬาตะกร้อ จำนวน 7 แผนการเรียนรู้ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ดังนี้
 - 1.1 การทำความคุ้นเคยกับกีฬาตะกร้อ
 - 1.2 การเล่นลูกข้างเท้าด้านใน
 - 1.3 การเล่นลูกหลังเท้า
 - 1.4 การเล่นลูกเข้า
 - 1.5 การเล่นลูกศรีษะ
 - 1.6 หน้าที่ตำแหน่งการเล่น
 - 1.7 การเล่นเป็นทีม
2. แผนการจัดการเรียนรู้ทักษะกีฬาตะกร้อ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
3. แบบทดสอบทักษะกีฬาตะกร้อ จำนวน 4 ทักษะ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ดังนี้
 - 3.1 แบบทดสอบทักษะการเตะลูกด้วยข้างเท้าด้านใน
 - 3.2 แบบแบบทดสอบทักษะการเตะลูกด้วยหลังเท้า
 - 3.3 แบบทดสอบทักษะการเตะลูกด้วยเข้า
 - 3.4 แบบทดสอบทักษะการเตะลูกด้วยศรีษะ

การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ทักษะกีฬาตะกร้อ มีวิธีการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้
 - 1.1 ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี จากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ การจัดการเรียนรู้ เรื่อง ทักษะกีฬาตะกร้อ
 - 1.2 ศึกษาหลักสูตรการศึกษา สาระและมาตรฐาน การเรียนรู้ กลุ่มสาระสุขศึกษาและพลศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้าง แผนการจัดการเรียนรู้
 - 1.3 ศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา เรื่อง กีฬาตะกร้อ เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอนในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้
 - 1.4 กำหนดเนื้อหาที่จะนำมาสอน ได้แก่ เนื้อหาในบทเรียนตามแบบเรียน เรื่อง ทักษะกีฬาตะกร้อ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาพลศึกษา ที่มีความง่ายเหมาะสมกับ ระดับความสามารถของนักศึกษา
 - 1.5 วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อกำหนดวิธีการประเมินผล และเครื่องมือในการประเมินผล
 - 1.6 สรุป วิเคราะห์ และออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีสาระการเรียนรู้ เนื้อหา คุณลักษณะอันพึงประสงค์ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการสอน เกณฑ์การประเมินผล
 - 1.7 นำข้อมูลมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 7 แผนการจัดการเรียนรู้
 - 1.8 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 7 แผนการเรียนรู้ โดยมีขั้นตอนการจัดการกิจกรรม ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม ขั้นที่ 2 ขั้นอธิบายและสาธิต ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและวัดประเมินผล
 - 1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ซึ่งคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ มีค่าความตรงเชิงเนื้อหาอยู่ที่ 0.88
 - 1.10 สร้างแบบประเมินแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ครอบคลุมองค์ประกอบ ได้แก่ เนื้อหา แผนการสอน แบบประเมินแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
2. แผนการจัดการเรียนรู้ทักษะกีฬาตะกร้อ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส (Davies) ร่วมกับการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีวิธีการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้
 - 2.1 ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี จากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสและการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน
 - 2.2 ศึกษาหลักสูตรการศึกษา สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระสุขศึกษาและพลศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้
 - 2.3 ศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา เรื่อง ทักษะกีฬาตะกร้อ เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอนในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส (Davies) และการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

2.4 กำหนดเนื้อหาที่จะนำมาสอน ได้แก่ เนื้อหาในบทเรียนตามแบบเรียน เรื่อง ทักษะกีฬาตะกร้อ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาพลศึกษา ที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักศึกษา

2.5 วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อกำหนดวิธีการประเมินผล และเครื่องมือ ในการประเมินผล

2.6 สรุป วิเคราะห์ และออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีสาระการเรียนรู้ เนื้อหา คุณลักษณะอันพึงประสงค์ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการสอน เกณฑ์การประเมินผล

2.7 นำข้อมูลมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 7 แผนการเรียนรู้

2.8 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา จำนวน 7 แผนการเรียนรู้ โดยมีขั้นตอนการจัดการกิจกรรม ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม ขั้นที่ 2 ขั้นอธิบายและสาธิต ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ ขั้นที่ 5 ขั้น สรุปและวัดประเมินผล

2.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อทำการประเมินคุณภาพของเครื่องมือเพื่อหาความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) มีค่าความตรงเชิงเนื้อหาอยู่ที่ 1.00

2.10 ทำการแก้ไขปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ ให้มีความสมบูรณ์ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ให้สมบูรณ์เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลต่อไป

2.11 สร้างแบบประเมินแผนการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ให้ครอบคลุมองค์ประกอบ ได้แก่ เนื้อหา แผนการสอน แบบประเมินแผนการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้

3. การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาตะกร้อ มีขั้นตอน ดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบทดสอบทักษะพื้นฐานของกีฬาเซปักตะกร้อ

3.2 ผู้วิจัยดำเนินการจัดทำแบบทดสอบทักษะของกีฬาเซปักตะกร้อ จำนวน 4 ทักษะ ได้แก่ แบบทดสอบการเตะลูกด้วยข้างเท้าด้านใน แบบทดสอบการเตะลูกด้วยหลังเท้า แบบทดสอบการเตะลูกด้วยเข่า และแบบทดสอบการเตะลูกด้วยศรีษะ

3.3 นำแบบทดสอบทักษะกีฬาตะกร้อ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อทำการประเมินคุณภาพของเครื่องมือเพื่อหาความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ซึ่งคุณภาพของแบบทดสอบทักษะกีฬาตะกร้อ มีค่าความตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 0.67

3.4 ทำการแก้ไขปรับปรุงแบบทดสอบทักษะกีฬาตะกร้อ ให้มีความสมบูรณ์ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ให้สมบูรณ์เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับกลุ่มตัวอย่าง ด้วยแบบทดสอบทักษะกีฬาตะกร้อ จำนวน 4 ทักษะ ได้แก่ ข้างเท้าด้านใน หลังเท้า เข่า ศรีษะ และเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ดำเนินการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ทักษะกีฬาตะกร้อสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาพลศึกษา โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามปกติจำนวน 7 แผนการเรียนรู้ และรูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนจำนวน 7 แผนการเรียนรู้ เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง

3. หลังสิ้นสุดการสอน จึงทำการทดสอบหลังเรียน (Post-test) กับกลุ่มเป้าหมายด้วย แบบทดสอบทักษะกีฬาตะกร้อ เพื่อเก็บบันทึกคะแนน

4. นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองกับนักเรียนไปวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อสรุปผลการทดลอง ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะกีฬาตะกร้อ

2. วิเคราะห์ทักษะกีฬาตะกร้อ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะกีฬาตะกร้อ

3. สรุปผลการทดลอง ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. สถิติค่า t-test independent มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. การหาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้จำแนกออกเป็น 2 ประเด็น ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะกีฬาตะกร้อของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	N	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	15	21.40	6.15	6.125*	0.000
หลังเรียน	15	29.00	3.50		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน นั้นแตกต่างกัน โดยที่คะแนนหลังเรียน หลังจากได้รับวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ = 29.00) ซึ่งสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนที่มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ = 21.40)

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบปกติที่มีต่อทักษะกีฬาตะกร้อ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	N	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
กลุ่มที่เรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน	15	29.00	3.50	3.284*	0.003
กลุ่มที่เรียนรู้แบบปกติ	15	24.50	4.00		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

หลังการทดลองเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีทักษะกีฬาตะกร้อดีกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะกีฬาตะกร้อหลังการทดลองของกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ($\bar{X}$ = 29.00, S.D. = 3.50) ดีกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ($\bar{X}$ = 24.50, S.D. = 4.00) สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนช่วยให้นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน หลังการทดลองดีกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

อภิปรายผล

1. อภิปรายผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะกีฬาตะกร้อของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนในทักษะกีฬาตะกร้อ พบว่า หลังการทดลองดีกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการนี้สามารถช่วยให้นักเรียนมีทักษะกีฬาตะกร้อดีขึ้น เนื่องจากได้ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบพลศึกษา 5 ขั้นตอนและใช้การจับคู่ระหว่างเด็กกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน ที่จับกลุ่มด้วยความสมัครใจของนักศึกษา และกลุ่มเก่งจะอยู่ในบทบาทเป็นผู้ช่วยครู และก่อนการเข้าเรียนทุกครั้งนักศึกษากลุ่มเก่งจะต้องศึกษาบทเรียนให้เข้าใจก่อนที่จะนำมาถ่ายทอดให้กับกลุ่มอ่อนได้อย่างเข้าใจสอดคล้องกับฉวีวรรณ ท่าไม้สุข และประเสริฐ มงคล (2560) ได้ศึกษาการโค้ชแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ผลการวิจัยพบว่า 1) การจัดการเรียนรู้หลังจากที่ได้รับการโค้ชแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ทำให้มีความรู้ความเข้าใจและการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์

อยู่ในระดับสูง มีสมรรถนะด้านการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านการวิจัยในชั้นเรียน และด้านการโค้ชแบบเพื่อนช่วยเพื่อน อยู่ในระดับสูง 2) มีความคิดเห็นต่อการโค้ชแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีความเหมาะสมกับสภาพการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียน 3) มีทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนอยู่ในระดับสูง 4) คะแนนเฉลี่ยผลการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และสอดคล้องกับกมลมาศ พึ่งน้อย (2555) กล่าวว่า การเรียนการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นวิธีการสอนที่จัดให้ผู้เรียนช่วยเหลือเพื่อนให้คำแนะนำและให้กำลังใจเพื่อน พร้อมทั้งส่งเสริมให้มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันภายในกลุ่ม และสอดคล้องกับสุพินดา อุทุม และคณะ (2566) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การสร้างกราฟด้วยโปรแกรม PowerPoint ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านนามูลฮิน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 1 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการใช้กิจกรรมการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนสูงกว่าหลังเรียน คิดเป็นร้อยละของคะแนนที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 10.00-55.002) และผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอน นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนสร้างกราฟด้วยโปรแกรม PowerPoint อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.81, S.D. = 0.91)

2. อภิปรายผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบปกติที่มีต่อทักษะกีฬาตะกร้อ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

หลังการทดลองเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนในทักษะกีฬาตะกร้อ มีทักษะกีฬาตะกร้อดีกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 แสดงได้ว่า การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน สามารถพัฒนาทักษะกีฬาตะกร้อของกลุ่มทดลองให้เพิ่มมากขึ้นกว่ากลุ่มควบคุม อาจด้วยการสอนด้วยวิธีการเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นวิธีการที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น เนื่องจากผู้เรียนทุกคนมีบทบาทเป็นผู้ปฏิบัติในกิจกรรมการเรียนการสอน โดยผู้เรียนที่ทำหน้าที่เป็นนักเรียนผู้สอนจะได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับแนวทางการเคลื่อนไหวทางกาย การเสริมแรงทางบวก การให้กำลังใจ และการให้รางวัล เพื่อช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนและส่งเสริมให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน นอกจากนี้ยังมีการจัดทีมเพื่อแข่งขัน โดยผู้เรียนแต่ละคู่ทำกิจกรรมตามแบบฝึกทักษะกีฬาตะกร้อจำนวน 4 ทักษะ โดยผู้เรียนที่ทำหน้าที่เป็นนักเรียนผู้สอนจะเป็นผู้อธิบายและสาธิตให้กับนักเรียนผู้เรียน รวมถึงนำฝึกทักษะแต่ละทักษะ เมื่อนักเรียนผู้สอนสามารถพัฒนาทักษะแต่ละกิจกรรมให้กับตนเอง และนักเรียนผู้เรียนได้เรียนรู้ทักษะใหม่แล้ว ผู้เรียนแต่ละคู่จะผลัดเปลี่ยนสลับบทบาทกันเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำหน้าที่เป็นทั้งนักเรียนผู้สอนและนักเรียนผู้เรียน ซึ่งตรงกับจุฬาลักษณ์ สงฆ์สระน้อย (2563) พบว่า กลุ่มทดลองมีผลความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือดีกว่ากลุ่มควบคุม และตรงกับสุโชค ฉันทะนิ (2560) พบว่า ทักษะการตีที่มีต่อการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนตามการเสริมต่อการเรียนรู้เป็นไปในทางบวก นักเรียนเห็นด้วยในการนำการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเข้ามาใช้ในการสอนเทควันโด ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะพื้นฐานของกีฬาเทควันโดของนักเรียน สูงกว่ากลุ่มการสอนแบบปกติ และตรงกับวีรพรณ จันทร์

ขาว (2561) พบว่า ผลของการสอนว่ายน้ำแบบเพื่อนช่วยเพื่อนต่อความสามารถในการว่ายน้ำท่าครอลสโตรค และท่ากรรเชียง มีการพัฒนาความสามารถเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ระยะก่อนการทดลองจนถึงระยะหลัง การทดลอง และสอดคล้องกับเสฏฐวุฒิ ไชยฮัง (2563) พบว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้คะแนนทักษะลีลาศหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และความพึงพอใจในการเรียนอยู่ใน ระดับมากที่สุด และตรงกับวงศ์เดือน ประไพวัชรพันธ์ (2561) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยวิธีการเพื่อน ช่วยเพื่อน หลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 13.80$) ซึ่งสูงกว่าคะแนนก่อนที่มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 9.16$) เช่นเดียวกับ ผลการวิจัยของ ศิวันนท์ อธิจันทร์รัตน์ (2564) พบว่า กลุ่มทดลองที่ได้สอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีทักษะท่าเตะ เฉียงดีกว่ากลุ่มควบคุม

สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนหลังการทดลองมีผลต่อทักษะกีฬาตะกร้อ ดีกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะกีฬาตะกร้อหลัง การทดลอง ดีกว่าก่อนการทดลอง 2) หลังการทดลอง กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วย เพื่อนมีทักษะกีฬาตะกร้อสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการวิจัยนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากข้อค้นพบของงานวิจัย พบว่า การนำการจัดการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ไปใช้กับ นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาที่มีต่อทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ สามารถพัฒนาทักษะกีฬาตะกร้อได้อย่างเป็น รูปธรรม และสามารถนำไปใช้กับทักษะในชนิดกีฬาอื่น ๆ ได้ เช่น ทักษะการตีฟรเอนด์ในกีฬาแบดมินตัน ทักษะการยิงประตูในกีฬาฟุตบอล ทักษะการเสิร์ฟลูกในกีฬาวอลเลย์บอล เป็นต้น

1.2 ก่อนทำการจัดการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ผู้ฝึกสอนควรศึกษารูปแบบการจัดการ เรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อให้การฝึกเป็นไปอย่างถูกต้องตามกระบวนการ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรจะมีการศึกษาวิจัยในรายวิชาพลศึกษาอื่น ๆ เช่น บาสเกตบอล วอลเลย์บอล ฟุตบอล เป็นต้น เพื่อให้มีแนวทางการพัฒนาทักษะเพิ่มขึ้น

2.2 ควรมีการศึกษาความต้องการของผู้เรียนในการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนช่วย เพื่อน เพื่อให้ทราบแนวทาง ในการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง

บรรณานุกรม

- กมลมาศ พึ่งน้อย. (2555). การศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาพลศึกษาเรื่องกีฬาบอลเลย์บอลกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง พุทธศักราช 2542. โรงพิมพ์การศาสนา.
- กฤษณา พุ่มพิน. (2565). ปัจจัยแห่งความสำเร็จของทีมกีฬาตะกร้อหญิงในการแข่งขัน กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย. วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย, 5(2), 154–167.
<https://so04.tci-thaijo.org/index.php/JSSMBU/article/view/262321>
- จุฬาลักษณ์ สงฆ์สระน้อย. (2563). ผลของการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างในกีฬาบอลเลย์บอล. วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ, 46(2), 197–208.
<https://so03.tci-thaijo.org/index.php/tahper/article/view/246913/>
- ณฐาธร จันทรประดิษฐ์. (2565). การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้แนวทาง OLPE ของ SHAPE ร่วมกับแนวคิด การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะฮอกกี้ของนักเรียนมัธยมศึกษา (วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย). Chula Digital Collections. <https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/6692/>
- ฉวีวรรณ ท่าไม้สุข และประเสริฐ มงคล. (2560). การโค้ชแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริม ทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย, 9(1), 172-186. <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/suedureasearchjournal/article/view/58988>
- ทิตินา แหมมณี. (2560). รูปแบบการเรียนการสอน: ทางเลือกที่หลากหลาย (พิมพ์ครั้งที่ 9). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วงศ์เดือน ประไพวัชรพันธ์. (2561). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน รายวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา การตลาด. วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2548). ข้อเสนอแนะในการทำแผนการสอนวิชาพลศึกษาในกิจกรรมต่าง ๆ. กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- วีรพรรณ จันทรขาว. (2561). ประสิทธิภาพของการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อความสามารถในการว่ายน้ำ (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา). ระบบคลังปัญญามหาวิทยาลัยบูรพา.
<https://buuir.buu.ac.th/handle/1234567890/7828>

- ศิวินันท์ อธิจันทร์รัตน์. (2564). ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน และแบบ เอส.ที.เอ.ดี.ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2543). จุดประกายการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้. สำนักงาน.
- สุโชค ฉันทะนิ. (2560). ประสิทธิภาพของการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนตามแนวเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีต่อทักษะพื้นฐานการเตะในกีฬาเทควันโด (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา). ระบบคลังปัญญามหาวิทยาลัยบูรพา. <https://buuir.buu.ac.th/handle/1234567890/6345>
- สุนิดา อุทุมม, ศุภกร ศรีเพชร, เบญจ กิตติคุณ, วโรทัย สิริเศรณี และ อ้อมทิพย์ มาลีชัย. (2566). การใช้กิจกรรมแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การสร้างกราฟด้วยโปรแกรม PowerPoint ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านนาหมูลอื่น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 1. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, 20(89), 109-113.
- เสฏฐวุฒิ ไชยฮัง และวายุ กาญจนสร. (2563). การพัฒนาทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่า โดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนส่องดาววิทยาคม. วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา, 31(2), 45-60.
- อรศิริ เลิศกิตติสุข และดวงกมล ลิ้มโกมุต. (15 สิงหาคม 2552). การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน. Thai Good View. <http://www.thaigoodview.com/node/42182>
- Joyce, B., & Weil, M. (1986). *Models of teaching* (3rd ed.). Prentice Hall.
- Lasley, T. J., & Matczynski, T. J. (1997). *Strategies for teaching: A perspective for effective instruction*. Wadsworth Pub.